

Lê Nguyễn Hiệp

Bài Ca Tình yêu

Lời Vào Đầu

Đông Kinh vào đầu thập niên 70 là nơi đô hội tụ tập dân tứ xứ đổ về làm ăn, người người đổ về khiến mật độ dân chúng tăng lên rất cao, hơn mười triệu cư dân trong thành phố. Giọng nói người Đông Kinh pha trộn đủ mọi thứ tiếng nói từ bắc xuống nam. Thời này cũng là thời cực thịnh của nước Nhật, vào thời này Nhật là nước á châu duy nhất đuổi kịp tây phương về đủ mọi phương diện, Đại Hàn còn lạc hậu như một cái đuôi chưa được hùng mạnh như hiện nay. Vì vậy nước Nhật vào thời này đã thu hút nhiều sinh viên các nước như Việt Nam, Thái Lan, Nam Dương, Mã Lai, Singapore, Đại Hàn, vân vân ... Đi ra đường gần cư xá quốc tế Kokusai, người ta thấy thấp thoáng đó đây bóng dáng sinh viên ngoại quốc. Nhiều mối tình ngoại quốc của các cô gái Nhật đã nảy nở trong môi trường hỗn độn này, tạo thành nhiều mảnh tình trở trôi buồn có vui có. Dưới đây là một trong những mối tình đó.

Chương Một

Tảo xếp hàng ở nhà ga Shibuya đợi chuyển xe điện đi về ga Daibashi. Khách xếp hàng dài trong trật tự đợi xe điện vào giờ cao điểm. Xe điện vừa xịch đến như có đợt sóng ngầm mạnh từ đằng sau liên tục đẩy Tảo vào tận bên

trong. Mùi mồ hôi quyện lẫn mùi hôi nách và mùi nước hoa của đủ mọi thành phần làm Tảo muốn nghẹt thở, Tảo hắt xì liên tục vì mũi Tảo bị dị ứng. Người kiểm soát chỉ ngón tay từ bên trái qua bên phải để coi chừng mọi người đều đã lọt vào trong các toa và mọi cánh cửa được đóng chặt, cẩn thận người kiểm soát cầm cờ phát lên cùng với tiếng còi báo hiệu kêu rét một hồi dài, xe điện từ từ chuyển bánh. Hết chuyến này đến chuyến khác cách nhau chỉ có 5 phút mà người vẫn còn ùn ùn đổ đến đông nghẹt.

Về đến ga Daibashi đã 6 giờ tối. Tảo ghé vào quán Kisaten gần nhà ga vừa để ăn và ngồi nghe nhạc thoải mái. Đang cúi đầu ăn Tảo như thấy có gì khó chịu trước mắt ngừng đầu lên Tảo vừa kịp thấy ánh mắt của một cô gái từ chiếc bàn bên kia nhìn vội đi chỗ khác, cô gái hơi bẽn lẽn. Có lẽ cô gái thấy Tảo là người ngoại quốc nên tò mò nhìn. Tảo mới sang Đông Kinh được vài tháng nên không thể che dấu được làn da mặt còn rạm nắng Nha Trang. Tảo sống và lớn lên từ nhỏ ở thành phố biển Nha Trang. Húp xong tô súp miso, Tảo vội liếc nhanh về phía trước lần này thì cô gái không kịp quay đi Tảo khẽ dơ tay lên vẫy chào, cô gái cũng vẫy lại và mỉm cười.

Ngày hôm sau Tảo cũng ghé vào quán cũ. Cô gái đã ngồi đó từ hồi nào. Tảo khẽ gật đầu chào, kêu món ăn cũ, ăn xong Tảo bỏ giấy 500 yen lên mặt bàn và tiến lại phía bàn cô gái. Tảo như các sinh viên mới qua tiếng Nhật còn bập bẹ rất liều lĩnh trong lĩnh vực làm quen với các cô gái Nhật.

- Tôi là Tảo sinh viên ngoại quốc từ Việt Nam mới qua mong được làm quen với cô để học tiếng Nhật.

Cô gái thích thú vì giọng nói tiếng Nhật lơ lớ ngập ngừng để tìm cách ghép những câu đàm thoại mới học được từ trong lớp Nhật ngữ. Cô nghe loáng thoáng hiểu Tảo muốn nói gì. Cô phác một cử chỉ mời ngồi.

- Tôi tên là Ái Tử. Anh học tiếng Nhật bao lâu rồi? Qua Đông kinh hồi nào? Tảo như mở cờ trong bụng vì cô gái đã chịu tiếp và nói chuyện với Tảo.

- Tôi mới qua được hai tháng và học tiếng Nhật được hơn một tháng.
- Nhà anh ở đâu và đi học có xa không?
- Xin lỗi cô nói chậm lại một chút được không, vì tôi còn chưa nghe được nhanh.

Cô gái bật cười khúc khích, cảm thấy rất thú vị.

- Ồ tôi xin lỗi cứ tưởng đang nói chuyện với người Nhật. Cô gái lần này lặp lại thật chậm rãi.
- Tôi ở đây chung cư cách đây khoảng 10 phút đi bộ.
- A! thế thì vui quá tôi cũng ở gần đó.
- Cô uống gì không cà phê hay nước ngọt.
- Cho tôi ly coke.

Tào gọi ly cà phê còn ly coke cho cô gái. Hai người nói chuyện vui vẻ thảnh thơi Tào đỡ tự điển Nhật-Anh-Nhật để tra chữ mới mà cô gái nói. Cô gái phì cười vì cử chỉ ngây ngô học trò của Tào.

- Vậy mà cũng đã gần chín giờ rồi chắc tôi phải về nghỉ ngơi để ngày mai còn đi làm.
- Tôi có thể gặp lại cô ngày mai không? Tôi muốn học thêm tiếng Nhật mong cô chỉ dạy.
- Vậy thì tối mai gặp lại anh ... anh gì nhỉ?
- Tào.
- À anh Tào trí nhớ tôi hơi đoảng.
- Nhớ nhé cô Ái Tử. Tôi sẽ chờ cô ngày mai tại quán ăn này.

Tào dành trả tiền luôn phần ăn cho cô gái. Hai người đi về cùng đường tới ngã rẽ, cô gái hơi cúi gập đầu xuống chào. Tào vội cúi đầu xuống chào lại. Tào đợi cho cô gái đi khuất qua ngõ rẽ khác Tào mới lững thững bước vào căn chung cư.

Hôm sau Tào đến quán cũ kêu ly cà phê trước ngời đợi cô gái đến để ăn luôn

thể. Gần tiếng đồng hồ rồi mà chưa thấy tăm hơi cô gái. Chắc cô ta không muốn gặp Tảo nữa vì sợ rắc rối chẳng! Tảo chán nản trả tiền đứng dậy đi về nhà. Hình ảnh cô gái Nhật nhỏ nhắn mỹ miều, lúc nào cũng nở nụ cười tươi tắn, đang ám ảnh Tảo.

Hôm nay Tảo lại đến nữa hy vọng cô gái sẽ trở lại. Tảo nhìn đồng hồ có hơn nửa tiếng rồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng cô gái, Tảo thất vọng chắc cô gái hứa lèo cho mình leo cây luôn. Tảo tính dợm đứng dậy thì từ ngoài cửa cô gái hốt hả đi nhanh vào bàn của Tảo.

- Xin lỗi anh Tảo, tôi đã lỗi hẹn và để anh chờ. Đáng lẽ tôi phải có số điện thoại của anh để liên lạc báo cho anh biết. Hăng có việc bận bất ngờ không thể đến gặp anh Tảo được.

-Ồ! Không có việc gì hết cô Ái Tử. Tối nay được gặp lại cô là tôi mừng rồi.

- Anh có giận tôi không? Xin lỗi nhé.

- Đừng nghĩ thế cô Ái Tử à, tôi tổn thọ mất. Cô ăn gì cà ri gà nhé! Món này cô thích lắm thì phải.

- Cảm ơn anh, mới quen mà anh đã biết ý Ái Tử rồi. Có người bạn mới như anh đời thật là có ý nghĩa.

Ngày qua ngày tiếng Nhật của Tảo tiến bộ thấy rõ. Thầy giáo dạy tiếng Nhật lấy làm ngạc nhiên vì sự tiến bộ nhanh chóng này. Giọng nói có vẻ hơi pha âm hưởng người miền bắc vùng Akita. Điều này chẳng lấy gì làm lạ bởi vì cô gái đến từ Akita. Như thói quen hàng ngày Tảo vẫn đến đợi Ái tử ở quán ăn cũ trước khi về nhà.

- Chào cô Ái Tử.

- Chào anh Tảo. Dạo này tiếng Nhật của anh có vẻ tiến bộ thấy rõ.

- Thầy giáo tôi cũng khen như vậy. Được vậy cũng nhờ cô chỉ dạy, bỏ thời gian luyện tập nói và nghe cho đứa học trò dở này.

- Dạo này tôi nói hơi nhanh mà anh nghe được là khá lắm đó.

- Cô có ý trung nhân chưa? Xin lỗi tôi đã đường đột hỏi điều này.
 - Ồ chưa nếu có thì tôi đâu dám bỏ thời gian đi với anh như thế này. Đi làm cả ngày về đến nhà không thiết đi đâu nên không có dịp quen biết.
- Nghe được điều này Tảo thấy nhẹ cả tấm lòng. Được thể Tảo đánh bạo lên tiếng.
- Cuối tuần này cô Ái Tử có rảnh không? Tôi muốn nhờ cô làm hướng dẫn viên dắt đi coi Shinzuku.
 - Tôi cũng định đi Shinzuku mua một vài món đồ và sẵn tiện đi dạo phố với anh.
 - Cảm ơn cô Ái Tử, vậy gặp cô ngày mai tại trước nhà ga Daibashi. Chúc cô ngủ ngon giấc.

Bài Ca Tình yêu

Chương 2

Tảo đã có mặt trước nhà ga cả mười phút. Sắp sửa đến 12 giờ rồi Tảo liếc nhanh đồng hồ treo trên tường nhà ga. Chuông chưa kịp đổ 12 giờ Ái Tử đã xuất hiện trong bộ váy màu xanh nhạt. Ngoài học hỏi về khoa học Tảo còn học được từ người Nhật một số điều văn minh trong nếp sống hàng ngày: xếp hàng trong trật tự, giữ đúng giờ và gọn gàng sạch sẽ.

- Trông cô Ái Tử hôm nay thật đẹp. Tảo dờ giọng nịnh.
 - Vậy ra thường ngày tôi trông xấu tệ phải không? Ái Tử pha trò cười khúc khích.
 - Không phải đâu lúc nào cô trông cũng đẹp cả.
- Đến ga Shinzuku cả hai đi bộ vào khu trung tâm thương mại. Gần đến quảng trường có nhiều quán nhỏ lụp xụp, tiếng hô rao vọng ra từ trong tiệm ngọt sắc như tiếng kèn.
- Chào quý khách. Mời vô, mời vô, ăn thử món cá dòn ngon vô cùng. Tiếng mời vô kéo dài như bất tận khiến Tảo cảm thấy đói bụng.
 - Đây cô Ái Tử tiệm này ăn có ngon không?
 - Anh Tảo à! Tiệm trông lụp xụp chứ có món cá ngon hết xảy, chúng ta thử vào ăn xem. Ăn xong bảo đảm anh sẽ nhớ và muốn đến ăn dài dài.

Ngồi xuống dãy ghế dài hình chữ U, bên trong quầy là bếp. Tảo kêu hai phần cá, kimchi, và súp miso. Cả hai ăn xong đi vòng về phía tòa nhà bán máy ảnh với đủ mọi loại Canon, Nikkon, Pentax, vân vân. Mua đồ ở đây dân du lịch có passport trong vòng ba tháng sẽ được bớt tiền. Tảo chọn chiếc Canon và trả tiền.

- Giờ chúng ta đi đâu đây? Hay chúng ta ghé qua tiệm sách Kunikoniza nhé cô Ái Tử tôi cần mua vài cuốn sách học.

Vào tới tiệm sách Tảo thấy chóa mắt vì hệ thống tiệm bán sách này to lớn như Barnes&Noble ở Mỹ. Sau khi ra khỏi tiệm sách cả hai đi vòng về phía nhà ga Shinzuku ghé vào Keio Department Store.

- Chắc chúng ta trở lại Keio store. Nhân tiện mua tặng anh bộ kimono mỏng để anh tập làm quen với lối sống và phong tục người Nhật. Ái Tử nhí nhảnh nói.

- Cám ơn Ái Tử từ ngày quen Ái Tử tôi học hỏi và biết rất nhiều về Nhật.

Hy vọng tôi sẽ được làm bạn lâu dài với Ái Tử.

Sắm sửa quần áo và một số đồ dụng cụ cần thiết thì trời đã chập choạng tối. Tảo đưa Ái Tử lên sân thượng, Keio toà nhà cao 12 tầng có tiệm ăn lớn, chỗ này là nơi hò hẹn hữu tình cho các cặp tình nhân. Tảo đưa Ái Tử ra ngoài lan can ngó bao quát khắp vùng Shinzuku, thật là đẹp với những đèn hiệu quảng cáo. Gió thổi khiến Ái Tử hơi lạnh co ro, Tảo kéo sát Ái Tử vào cánh tay, như đồng tình Ái Tử ép sát vào mình Tảo hơn nữa. Tảo hôn nhẹ lên đôi môi anh đào hé mở như chờ đón.

- Thôi chúng ta vào có lạnh, Ái Tử lên tiếng. Tảo như bưng tỉnh.

Ra khỏi ga Daibashi Tảo đưa Ái Tử về đến tận nhà, sau đó Tảo mới về. Dư vị chiếc hôn vẫn còn phảng phất đâu đây, có lẽ Tảo đã bắt đầu yêu.

Ngày hôm nay thứ hai đầu tuần Tảo lại bắt đầu một ngày mới cho việc học. Đầu óc Tảo luôn thấp thoáng bóng hình Ái Tử và nụ hôn nhẹ thơm nức mùi hương trinh nữ. Về đến nhà vừa kịp vắt cặp xuống góc nhà Tảo nghe tiếng điện thoại reo.

- A lô, tôi là Tảo đây.

- A lô anh Tảo hẹn anh đi tắm Ofuro tối nay có được không! sau đó đi ăn tiện thể.

Tảo trút bỏ bộ đồ mặc vào chiếc áo kimono mà Ái Tử đã mua tặng, tính ra đứng đợi trước nhà thì đã thấy Ái Tử đứng đợi sẵn.

- Anh mặc bộ kimono này giống người Nhật rồi đó nghe.

- Không ngờ mặc bộ này thoải mái quá cô Ái Tử.

Đến trước cửa Ofuro, Ái Tử vào bên trái còn Tảo qua bên phải. Hình như đây là một luật lệ chung của các phòng tắm công cộng, phòng phái nam lúc nào cũng ở bên tay mặt, có lẽ tâm lý trọng nam vẫn còn tồn tại. Chừng nửa tiếng sau hai người gặp nhau ngoài cửa.

- Cô Ái Tử đói bụng không ghé lại quán mì ăn một tô gomokusoba cho ấm bụng.

- Nghe có lý hả anh Tảo! Ái Tử cũng đang đói bụng đây, nào chúng ta đi. Tiệm bán mì gần ofuro. Tảo kéo cánh cửa giấy để Ái Tử vào hẳn bên trong tiệm rồi kéo cánh cửa lại. Có vài người khách lai rai chắc cũng vừa từ ofuro ra. Trời cuối thu nên hơi lạnh. Tảo nghe tiếng ăn mì rột rột của vài người khách nam. Tảo để ý họ nuốt trôi những sợi mì thẳng vào bụng chứ không nhai như Tảo, ăn xong mì họ cầm cả tô lên miệng húp sột soạt ra vẻ ngon lành lắm, không thấy họ cầm thìa múc từng chút như Tảo. Liếc mắt qua Tảo thấy Ái Tử tủm tỉm cười, cô cũng dùng thìa để uống nước súp.

Ra khỏi quán mì hai người đi bộ về nhà. Tảo khẽ nắm tay để thăm dò phản ứng Ái Tử thấy nàng không phản đối, cảm giác ấm áp chạy tận vào trái tim Tảo. Đến trước nhà thay vì đi thẳng đưa Ái Tử về Tảo khẽ kéo Ái Tử về phía nhà Tảo.

- Mời Ái Tử ghé vào phòng Tảo nói chuyện một chút sẵn tiện hỏi về bài văn trong sách?

- Một chút thôi đó nhe Ái Tử phải về mai còn đi làm.

Căn phòng học trò nên chẳng có gì cả, vài cuốn sách, vài bộ quần áo, một ít xong chảo dùng nấu mì gói. Một cái ti vi trắng đen nhỏ để ngay góc phòng. Hai người ngồi bệt xuống chiếu vừa xem chương trình nhạc vừa đọc bài luận văn. Thanh thoảng Ái Tử cầm bút sửa vài chữ. Nhìn Ái Tử tâm hồn Tảo xúc động, không nhận được Tảo ôm Ái Tử hôn lên đôi môi mọng đỏ, đôi má hây hây hồng dưới ngọn đèn làm tăng thêm vẻ quyến rũ. Ái Tử khẽ cựa thoát ra khỏi tay Tảo.

- Đừng làm thế Tảo có lẽ hơi sớm quá chẳng, thôi Ái Tử đi về mai gặp lại.

- Ái Tử giận Tảo chẳng?

- Không phải thế đâu, có lẽ tình cảm chúng ta chưa đủ chín mùi để đi sâu hơn.

Tết dương lịch đã đến đây là cái tết đầu tiên ở Nhật. Ái Tử rủ Tảo đi đón giao thừa ở chùa lớn thuộc khu Asakusa. Đêm nay Ái Tử mặc bộ kimono màu hồng trông khác hẳn ngày thường, tóc được cuốn lên cao với trâm cài để lộ cổ trắng nõn. Tảo mặc đồ vét màu xám. Hai người đi sánh đôi bên nhau trông rất hạnh phúc, họ là một cặp tình nhân mới. Khung cảnh chùa trước giờ giao thừa thật rộn ràng tấp nập. Mùi và khói nhang đèn nghi ngút phủ rợp một góc trời, tiếng chuông lâu lâu được đánh lên vang vọng kéo dài mãi không dứt. Ái Tử cầm tay Tảo dắt sâu vào bên trong, đứng trước tiệp Phật hai người khấn vái. Ái Tử chỉ Tảo cách chấp tay khấn vái theo lối Nhật rồi cúi đầu lâm râm ước nguyện bất cứ điều gì muốn.

- Ái Tử khấn vài điều gì thế?

- Ái Tử cầu vái cho gặp được người tình và người chồng tốt.

- Thì Tảo là người Ái Tử đang mong đợi đây.
- Cũng hy vọng như thế! Ái Tử chưa yêu và thương ai mong rằng không bị vỡ mộng.

Khách thập phương vẫn kéo đến tấp nập, Tảo dìu Ái Tử đi trở lại nhà ga Asakusa. Một đêm đầy ý nghĩa. Về đến nhà đã hơn hai giờ sáng. Tảo dìu Ái Tử vào phòng chiếc cổ trần trắng ngần dưới lớp kimono trông Ái Tử thật quyến rũ, Tảo ôm lấy Ái Tử hôn lên chiếc cổ trắng Tảo tìm gặp đôi môi của người con gái say mê hút nhụy, Ái Tử hé môi đón chờ. Bàn tay Tảo tham lam gõ từng lớp áo kimono, sờ soạng tham lam trên đôi núm vú đỏ hồng. Tảo đang trong cõi mơ màng bỗng chợt thức tỉnh.

- Tảo đưa quần áo ngủ cho Ái Tử, đừng làm thế, Ái Tử chưa sẵn sàng. Ái Tử giận sẽ không đến nữa đâu.

Tảo luống cuống và then đưa quần áo ngủ cho Ái Tử thay, Ái Tử bắt Tảo quay qua bên kia nhắm mắt lại. Cô gái xứng xứng trong bộ quần áo ngủ hơi rộng, kéo Tảo nằm bên cạnh.

- Thôi đêm đã khuya rồi Tảo ngoan ngủ đi.

Một đêm mất ngủ. Cạnh bên Ái Tử đang thở đều trong giấc điệp, trông hồn nhiên và vô tư như búp bê. Không biết Tảo còn bị mất ngủ đến khi nào.

Bài Ca Tình yêu

Chương 3

Qua tháng hai tuyết rơi nhiều Tảo chợt có ý định rủ Ái Tử đi trượt tuyết.

- Ái Tử có biết chỗ nào đi trượt tuyết không?
- Đã lâu lắm Ái Tử chưa có dịp đi ngó tuyết, nhân tiện có Tảo đi cho vui. Nhưng phải mượn hai phòng riêng biệt nhé.

- Ừ Tảo hứa sẽ mượn hai phòng riêng biệt.

Vừa đến khách sạn người thân ngân hỏi.

- Hai anh chị mượn một phòng phải không? Có lẽ người thân ngân tưởng là hai vợ chồng son trẻ đi hưởng tuần trăng mật.

- Không cho chúng tôi hai phòng riêng biệt. Ái Tử then thùng lên tiếng cãi chính, mặt hơi đỏ.

Tảo đặt hai phòng riêng biệt. Gọi là phòng riêng biệt, thật ra chỉ ngăn bằng một lớp cửa giấy mỏng kéo ra kéo vô, bên này có thể nhìn qua phòng bên kia dù có hơi mờ. Bỏ đồ đạc trong phòng, Tảo dắt Ái Tử đi mượn đồ trượt tuyết. Ái Tử lại một lần nữa trở thành thầy dạy trượt tuyết bắt đầu cho Tảo. Nhìn Tảo té lên té xuống Ái Tử cười vui thích, quen nhau gần năm trời

chưa bao giờ Tảo thấy Ái Tử cười thoải mái, cười vui như vậy. Cả buổi từ sáng đến chiều một thầy một trò cười đùa không biết mệt. Về lại khách sạn Tảo kêu hai tô mì, hai người ăn rất ngon lành. Sau đó đi tắm ofuro lên phòng trở lại bật ti vi coi một lúc thì đã gần nửa đêm. Tảo hôn từ gĩa Ái Tử trở về phòng bên cạnh. Một ngày vui chơi thoải mái.

Từ phòng bên kia bóng Ái Tử hiện lên trên cửa giấy lờ mờ qua ánh đèn, nàng trút bỏ bộ quần áo, đường cong thân thể của người con gái đập vào mắt khiến Tảo ngạt thở. Tảo nuốt nước bọt. Ngọn đèn chột tắt, Tảo nằm trần trọc khó ngủ, hình như có tiếng trở mình bên kia. Không chịu được hơn nữa Tảo vùng dậy mở cánh cửa giấy bên tay phải thì cánh cửa bên trái cũng vừa mở ra. Ái Tử đứng bên kia lẩn ranh cánh cửa đang chờ đợi. Tảo vội âm thầm lấy thân hình Ái Tử, lỏng cồng trút bỏ lớp kimono mỏng bên ngoài. Tảo chết lịm lần đầu tiên Tảo được chiêm ngưỡng thân thể ngọc ngà của người con gái Nhật. Ái Tử ghì chặt lấy Tảo.

- Em yêu anh.

- Anh đã yêu em từ ngay buổi đầu gặp gỡ.

- Đừng xa em nghe anh. Em không thể xa anh được nữa.

Bên ngoài tuyết vẫn rơi lạnh cóng, nhưng trong phòng ngọn lửa tình nóng bỏng đang hừng hực cháy như một bó đuốc. Hai thân xác quện lấy nhau, hai tâm hồn cùng rung một nhịp đập.

- Ái Tử anh không thể xa em đâu. Hãy làm vợ anh đi nhé Ái Tử.

- Ái Tử không thêm làm vợ anh đâu, đừng có mà ham, Ái Tử nũng nịu với Tảo.

Ngoài trời tuyết vẫn rơi dữ dội.

* * *

Ái Tử gồi đầu lên cánh tay Tảo. Lim dim đôi mắt hưởng lấy hạnh phúc ngây ngất bên người tình. Cả hai sáng nay thức dậy đều cảm thấy lười biếng không muốn đi ra ngoài trượt tuyết.

- Sao em thấy mệt và lười quá không thiết đi ra ngoài chơi tuyết nữa. Cũng tại anh đó.

- Anh đâu có ý đó đâu! cũng bởi vì anh thương em.

- Thương kiểu này em là người lỗ lã chứ đâu phải là anh.

- Vậy thì chúng ta cưới nhau nhé, em có bằng lòng không Ái Tử.

- Học xong anh tính ở đây hay về Việt Nam?

- Anh sẽ về Việt Nam sống em có muốn đi với anh không.

- Giờ em đã là người của anh, em sẽ đi theo anh bất cứ đâu. Anh ở thành phố nào vậy?

- Anh lớn lên từ bé ở thành phố biển Nha Trang. Thật ra ba má anh là dân bắc di cư vào nam sau năm 1954 lúc anh mới được hai tuổi hơn.

- Sài Gòn thì Ái Tử biết, Nha Trang có gần Sài Gòn không?

- Cũng hơi xa chứ không gần đâu.

Cuộc đi chơi trượt tuyết thật vui vẻ, ba ngày bên nhau tưởng chừng như bất tận. Mùi vị ái ân khiến hai người đeo dính bên nhau không muốn rời xa nhau nửa bước. Tảo cảm thấy thật hạnh phúc bên người con gái xứ hoa anh đào. Ở bên nhà Tảo đã nghe nói nhiều về các cô gái xứ mặt trời mọc, hình ảnh cô gái mặc kimono duyên dáng như có gì cách xa khó với tới, nào ngờ đâu Tảo được cái điểm phúc sò nắn được ôm gọn trong vòng tay. Ái Tử cũng rất chiều chuộng Tảo, phần vì Tảo là người yêu đầu đời của Ái Tử, phần vì bản tính truyền thống chiều chuộng người chồng của người vợ Nhật vẫn còn sót lại trong tâm hồn Ái Tử vào thập niên 70 này. Thập niên mà người phụ nữ bắt đầu bung ra làm ăn, và phong trào đòi hỏi bình đẳng với phái nam đang âm thầm phát triển ngấm ngấm chưa quá lộ liễu. Tâm lý trọng nam khinh nữ vẫn còn tồn tại dù đất nước Nhật đã tiến bộ vượt bậc trong mọi lãnh vực, nhưng vấn đề này vẫn còn quá bảo thủ. Vì vậy sinh viên đến học từ nước ngoài ăn nói ngọt ngào và nịnh đầm thường dễ thu hút các cô gái Nhật có đầu óc cởi mở. Ái Tử là một trong số các cô gái này.

Hồi còn ở tỉnh, nhà Ái Tử bên cạnh nhà một gia đình thầu làm những hộp đựng mỹ phẩm Shiseido. Ái Tử thường nghe người chồng la mắng vợ như tát nước vào mặt hề làm điều gì sai trái hay phật lòng ông ta. Bà Vợ cũng bỏ thì giờ làm việc, phải chăm coi đám thợ đàn bà con gái ước cũng gần mười người, ông chỉ có cái tài ngoại giao kiếm mỗi làm ăn, chở và khiêng đồ giao hàng đã có người thanh niên đảm trách công việc. Nhưng bà vợ còn phải nấu nước tắm nóng trong bồn cho ông chồng tắm và ngâm mỗi ngày, nhà nào rộng rãi và có tiền thường có bồn tắm nước nóng trong nhà. Sau đó nấu cơm để trên bàn sẵn sàng rồi mới thỉnh chồng vào ăn còn bà thì ngồi phục dịch cho chồng ăn uống, rót rượu sake vào ly. Chán vợ, buổi tối ông ra ngồi quán rượu vừa uống vừa tán dóc với mamasan, không biết ông có chấm mút gì được không, nhưng rất thích nghe mamasan nói giọng giỡn cợt pha một chút dâm dăng. Từ quán về nhà say bí tỉ đi loạng choạng ngồi phệt xuống chiếu, bà vợ phải vội vàng tháo giày ra cho ông, nếu chậm trễ có thể bị ông la cho một trận. Ái Tử thấy bất bình cho cảnh chồng chúa vợ tôi này. Mấy ông ngoại quốc không hiểu chuyện cho thân phận đàn bà bèo bọt ở xứ này, mà cứ phao âm lên như một chân lý nào là “Ăn cơm Tàu ở nhà Tây lấy vợ Nhật”. Vì vậy gặp Tảo, lời ăn tiếng nói nhẹ nhàng của Tảo đã chinh phục được Ái Tử.

Thời này người đàn ông coi công việc hăng là chính dành thời gian rất nhiều trong hăng, sau giờ làm việc thay vì đi thẳng về nhà lại cùng với một số đồng nghiệp đến quán nhậu lai rai, vợ con ở nhà sống chết mặc bay, bởi vì ông còn đi uống ngoại giao với boss. Nhưng có lẽ do sự căng thẳng trong công việc làm trong hăng ở thời kỳ cực thịnh đang đi lên của đất nước Nhật

Bản, nên ra ngoài uống rượu và tán dóc sẽ bớt được căng thẳng thần kinh, làm việc trong hãng mà không thoải mái chút nào người này ngó người kia, vô tình người này khổng chế người kia không ai dám bỏ về trước. Trong đoàn kỳ có lẽ đó là biện pháp tốt để cho công việc chạy, nhưng về lâu về dài đầu óc sẽ cùn không còn có được những sáng kiến cá nhân mới lạ, chỉ toàn là bắt chước và rập khuôn. Đại Hàn bây giờ cũng đang bước vào vết xe cũ của nước Nhật.

Bài Ca Tình yêu

Chương 4

Sau ngày đi chơi xứ tuyết về hai người thường đi dạo phố hàng tuần. Lúc thì Shinzuku, Asakusa, hay Shibuya. Trong dịp đi chơi Shibuya hai người ghé tiệm đĩa nhạc, tiệm đang cho chạy bản nhạc Tảo nghe rất quen thuộc, thì ra bản Diễm Xưa được hát bằng tiếng Nhật bởi giọng ca khàn đục của Khánh Ly.

“mưa vẫn mưa bay trên tầng tháp cổ
dài tay em mấy thuở mắt xanh xao
nghe lá thu mưa reo mồn gót nhỏ
đường dài hun hút cho mắt thêm sâu

.....
akaichi no hate ni
anata no shira nai
ai ga aru koto o
oshieta no wa dare
kaze no tayori na no
hito no uwasa na no
ai o shiranai de
itte kuretanaraba
watashi wa ima mo
anata no soba de
inochi no tsuzuku made
yume miteta noni
ima wa chi no hate ni
ai o motomete
ame ni sasowarete
kiete yuku ... anata”

- Anh Tảo biết bản nhạc này không? Hình như nhạc Việt Nam thì phải? Đang ở top hit đó, nhiều người Nhật nghe rất thích.

- Tảo biết chứ đó là bản nhạc nghe đầu giường của anh thời trung học lúc 16 tuổi vào giữa thập niên 60.

Tảo mua đĩa nhạc này tặng cho Ái Tử. Nàng nghe rất thích. Giọng ca ma quái của Khánh Ly đã đem nhạc Trịnh Công Sơn đi vào dòng âm nhạc Nhật. Chất giọng Khánh Ly đã đưa nhạc họ Trịnh đến giới sinh viên thời thập niên 60, thì cũng chính giọng ca khàn đục như nhựa một lần nữa lại đưa nhạc họ Trịnh đến thính giả người Nhật. Vào năm 1970 Khánh Ly đã qua Nhật hát trong gian hàng triển lãm Việt Nam và đã được người Nhật để ý.

Cuộc tình giữa Tảo với Ái Tử êm đềm trôi rất hạnh phúc. Đôi khi Ái Tử qua nhà Tảo hoặc Tảo qua nhà Ái Tử. Chiều nay đang ngồi xem ti vi với Ái Tử, Tảo nhận được điện thoại từ thằng bạn nói lên gấp cư xá Kokusai để tiếp viện vì có sự đụng độ giữa sinh viên Việt Nam và sinh viên Nam Dương. Tảo nói vắn tắt vài lời với Ái Tử rồi đi nhanh ra ngoài. Đến nhà ga, đã có một số đông sinh viên tụ tập trước sân ga đứng chờ. Con đường chính đi vào cư xá quốc tế đã được cảnh sát chặn lại, vì sợ có đổ máu lớn. Những sinh viên thổ địa vùng ga này biết hết đường đi ngõ tắt, bèn hướng dẫn anh em tránh cảnh sát đi vòng vào gần sát cư xá. Không khí rất khẩn trương vì đây là sự đụng chạm đến tự ái dân tộc, những người trẻ sinh viên sẵn sàng đổ máu vì hai tiếng Việt Nam chứ không chịu bị nhục. Bên trong phòng họp đang có sự điều đình của đại diện sinh viên hai nước, nếu cuộc điều đình không thành thì đại diện sinh viên Việt Nam có thể bị nguy đến tính mạng vì sự bao vây của nhóm Nam Dương bên trong cư xá. Hầu hết sinh viên Việt là những thư sinh trời gà không chặt chưa bao giờ cầm đến dao búa. Còn nhóm sinh viên Nam Dương đa số là cảnh sát qua tu nghiệp, họ đã học cách đánh cận chiến để đối phó với du đảng, võ nghệ đầy mình. Như vậy nếu xảy ra đụng độ thì có lẽ sinh viên Việt sẽ bị lép vế, vậy mà tinh thần dân tộc đã làm anh em không nao núng quyết ăn thua đủ. Rút cục cuộc điều đình đã thành công. Anh đại diện đang theo học bậc tiến sĩ ra nói để anh em giải tán. Anh em cũng anh tung hô, vì nếu cuộc điều đình không thành anh có thể là người hy sinh trước nhất. Sau này anh tâm sự sao lúc đó anh liều thế giờ nghĩ lại mới thấy run. Có lẽ tinh thần dân tộc đã thúc đẩy anh không ít. Linh Thiêng thay hai chữ Việt Nam.

Về đến nhà thì Ái Tử vẫn đang lo lắng ngồi chờ đợi Tảo.

- Cuộc điều đình đi đến đâu rồi anh Tảo?

- Thì nhìn coi tay chân anh còn lành lặn mà. Hai bên đã chịu xử hòa và bắt tay nhau.

- Anh khiến Ái Tử lo lắng quá trời! Ngồi nhà không yên. Ái Tử sờ nắn khắp người Tảo bỗng chạm phải vật gì cộm cộm.

- Cái gì đây anh?
- Đây là con dao bấm lần đầu tiên anh cầm lấy nó. Em sợ không?
- Hãy vất nó đi anh, Ái Tử sợ lắm.

Ái Tử ôm Tảo đặt lên môi người yêu một nụ hôn say đắm, Ái Tử sợ Tảo có điều gì không may xảy đến. Ái Tử lo lắng chăm sóc Tảo như một người vợ. Tảo đáp trả lại ôm chặt Ái Tử hôn như mưa trên khuôn mặt đẹp. Ái Tử rên khe khẽ.

- Em cần có anh, đừng làm em sợ nữa nhé Tảo.
- Anh cũng cần có em chăm sóc, hãy ôm chặt lấy anh Ái Tử.

Sau này đại diện sinh viên Việt Nam và Nam Dương mỗi bên cử ra một người thi đấu rượu để nối kết giao hảo giữa sinh viên của hai nước, bỏ qua đi những tệ hiềm và hiểu lầm. Hai két bia lớn Asahi được mang ra, mỗi két chứa 24 chai, loại chai này lớn gấp đôi chai bia Heineken 12 oz. Bên này một chai bên kia một chai mà phải uống nước ộp chứ không được nghỉ, người nào mót đi tiểu thì có quyền đi vào nhà vệ sinh. Mười hai chai đầu thì không thấm thía đối với hai tay bợm nhậu, càng những chai sau càng uống kéo dài hơn. Trời đã tối hai bên càng mót đi tiểu hơn, đó chỉ là tiểu xảo của hai tay bợm, cả hai đi vào nhà cầu thay vì tiểu tiện lại thọc hai ngón tay vào họng để nôn mửa cho hết chất rượu ra ngoài. Nhưng chất rượu đã ngấm vào máu thì có làm đủ mảnh khoke cũng không giảm bớt chất rượu đi bao nhiêu. Những vỏ chai bia được vất ngổn ngang chồng càng lên cao thì hai tay thi uống lại càng đi xiêu vẹo và nghiêng ngả bấy nhiêu, đi vào nhà cầu mà cứ chực té lẩn kênh. Luật lệ là phải đi một mình không có ai dìu đi. Đến chai cuối cùng tay nhậu Nam Dương gục nằm thẳng cẳng mềm nhũn không nhúc nhích, bụng chai rượu còn đầy rót xuống nền gạch vắng tung toé.

Bài Ca Tình yêu

Chương 5

Ái Tử rất thích leo núi, lần này nàng rủ Tảo đi ngắm cảnh núi. Đồ ăn được Ái Tử sửa soạn, cơm trưa là một hộp đồ ăn có bốn cục cơm nắm.

- Bên trong cục cơm có gì vậy Ái Tử?
- Trong mấy cục cơm có nhân me ăn hơi chua, nhưng rất tiện lợi khi đi leo núi, chỉ cần ăn một cục thôi là no bụng tha hồ mà leo.

Đi xe điện từ Đông Kinh mất hơn hai tiếng đồng hồ thì đến chân núi, phong cảnh trông rất đẹp với vẻ tự nhiên của thiên nhiên, khác hẳn cảnh xô bồ của Đông Kinh đông đúc người, đến đây con người trước thiên nhiên hùng vĩ

cảm thấy quên đi tất cả những căng thẳng và bon chen trong cuộc đời. Hai người đi vòng từ chân núi đi dần lên đỉnh, con đường mòn đã được nhiều người đặt chân đến. Tới một bãi đất trống chung quanh là những cây thông lâu đời, hai người trải khăn ngồi nghỉ đồng thời ăn trưa cho có sức vượt tiếp quãng núi còn lại. Ái Tử đưa cho Tảo một cục cơm bên ngoài có miếng nori (rong màu xanh đen) bọc bên ngoài. Ăn xong uống chai nước lọc hai người tiếp tục cuộc leo núi, kỳ này xuống dốc nên đỡ mệt hơn. Đến ga xe điện hai người ngồi phệt xuống ghế đợi vì hai chân nhức nhối không còn muốn nhấc đi nữa. Về đến nhà Ái Tử ở lại phòng Tảo lười về nhà, thay quần áo rửa mặt sơ sài hai người mệt quá thiếp đi ngủ một mạch không còn biết trời trăng gì nữa hết.

Tảo thức giấc thì thấy Ái Tử đã dậy từ hồi nào đang sửa soạn bữa ăn trưa. Tảo nằm trong chăn im lặng ngắm nhìn Ái Tử để hưởng cái cảm giác ấm cúng có người yêu chăm sóc. Ái Tử sửa soạn xong đồ ăn để lên bàn, nàng xà xuống bên cạnh Tảo âu yếm kéo Tảo ngồi dậy.

- Anh ăn chén súp miso trước đi cho ấm bụng.

- Ngon quá Ái Tử, một ngày leo núi rã rời chân tay, bây giờ được ăn chén súp nóng thật là tuyệt.

Đợi Tảo ăn xong chén súp Ái Tử bới chén cơm đưa cho Tảo, nàng gấp một miếng cá thu bỏ vào chén cơm của Tảo.

- Ăn đi cho lại sức anh.

Ái Tử ân cần chăm sóc người yêu khiến Tảo cảm thấy chết ngạt trong hạnh phúc. Xa gia đình quê hương không một người thân thiết bên cạnh, không được ai chăm sóc để ý, Ái Tử đột nhiên trở thành người thân thiết nhất của Tảo, Tảo cần có Ái Tử hơn là Ái Tử cần Tảo. Tình cảm xa quê hương là sự hụt hẫng mất người thân, Ái Tử đến đúng lúc để trám vào chỗ trống thiếu vắng tình cảm gia đình.

Những ngày sau đó Ái Tử thường ghé phòng Tảo để dọn dẹp nhà cửa và nấu ăn. Ái Tử thường xuyên ở qua đêm nhiều hơn. Tình cảm càng ngày càng sâu đậm. Ái Tử chăm sóc Tảo từng ly từng tí như một người vợ.

Tảo đi đến quyết định lấy Ái Tử làm vợ. Đêm chuyện này nói với Ái Tử, nàng rất xúc động và gật đầu đồng ý, dù sao hai người đã ăn ở với nhau nhưng cần phải có một qui ước ràng buộc để cho danh chính ngôn thuận.

Tảo viết thư về nhà xin phép cha mẹ. Nhưng lá thư hồi âm chỉ toàn là trách móc và giận dữ.

“Tảo con,

Đọc xong lá thư con viết ba đã lặng người đi một lúc. Con còn nhớ dì Tuyết và em Mai không. Dì Tuyết đã giúp đỡ nhà ta rất nhiều nhất là tiền bạc lo cho con đi Nhật học, dì nói nếu con và Mai lấy nhau sau khi học xong thì coi như món nợ đó không có, con cũng đã đồng ý và mặc nhiên coi Mai như là

vợ tương lai. Trước khi đi con và Mai đã vui vẻ đi chơi với nhau. Lẽ nào vì một cô gái Nhật mà con đành chối bỏ Mai, ba lấy làm xấu hổ với dì Tuyết. Một là con lấy Mai bằng không ba sẽ không tiếp tục gởi tiền qua cho con, vì tiền đó là của dì Tuyết ba không thể nhận không được. Con biết là gia đình ta cũng không được khá giả phải vay đầu này bù qua đầu nọ.

Ba nghĩ con sẽ có một quyết định khôn ngoan, ba không thể gần bên con để hướng dẫn con, con hãy chia tay với cô gái Nhật kia đi. Nhất là đừng khiến cho dì Tuyết và em Mai thất vọng vì con đã không giữ lời hứa.”

Tảo buồn bã gấp lá thư cất đi. Đi ra quán kêu chai rượu sake ngồi uống cho quên đi tất cả. Thằng bạn học cùng năm đến sau 20 phút khi nghe Tảo kêu ra ngồi quán để có người tâm sự. Tảo cũng đã nốc xong nửa chai sake. Giọng lè nhè.

- Ê! Mày... uống...với tao một chút coi. Sao ra lâu quá...vậy...mày.

- Có gì mà buồn vậy Tảo? Xe điện bị trễ giờ.

- Ngồi xuống uống với tao một ly đã...mày là bạn tốt của tao phải không?

- Mày say rồi đó.

- Tao mà say cái gì, tử lượng tao lớn lắm đó. Tao không bao giờ biết say.

Nam vô tử như kỳ vô phong, uống với tao một ly mày.

- Cụng với mày một ly này. Có gì nói hết ra đi cho đỡ buồn, trong quán này toàn là người Nhật không có ai hiểu mày nói gì đâu.

- Ba tao không đồng ý cho tao lấy Ái Tử, tao không biết quyết định ra sao.

- Mày hãy thử hỏi lòng coi, nếu xa Ái Tử mày có chịu đựng được không?

Hay hơn hết là xa nhau vài tháng để coi tình cảm của mày đối với Ái Tử tha thiết đến ngần nào.

Thằng bạn uống cầm chừng, nó còn phải tỉnh để đưa Tảo về nhà. Ra khỏi quán Tảo đi xiên xẹo như muốn té, người mềm nhũn. Trên đường đi về nhà Tảo đã liên tiếp nôn mửa. Những chai rượu sake vô tình đã quật ngã Tảo.

Về phần Ái Tử cũng viết thư về quê để hỏi ý kiến cha mẹ, nài nỉ hy vọng cha mẹ nàng chấp nhận. Nào ngờ cha Ái Tử rất quyết liệt không chịu, ông gọi điện thoại nói chuyện với Ái Tử và làm rất dữ.

- Ba không bằng lòng cho con lấy chồng ngoại quốc.

- Anh là sinh viên du học, dù sao cũng đang hoàng.

- Mặc kệ, con lấy chồng ngoại quốc nhất là ở miền quê này người ta biết được chửi lên đầu thằng già này, có con mà không biết dạy dỗ.

- Tội con thương nhau, con năn nỉ ba cho hai đứa con lấy nhau.

- Không có cưới hỏi gì hết nếu mày không nghe tao, tao sẽ từ mày. Từ nay không còn tình cha con gì hết nữa.

Ái Tử nghe tiếng điện thoại bị dẫn mạnh bên kia đường giây. Ái Tử khóc, không biết phải làm sao bây giờ. Ái Tử tiếp tục gọi về cho cha nhiều lần để năn nỉ mong cha nghĩ lại, nhưng luôn bị sự từ chối quyết liệt. Thậm chí ba

Ái Tử còn gửi tin từ con đăng trong nhật báo địa phương. Thế là hết Ái Tử phải có sự chọn lựa cuối cùng. Bên tình bên hiếu Ái Tử phải đi đến quyết định. Nàng không ngờ cha nàng lại là người bảo thủ đến như vậy. Ái Tử suy nghĩ trong nhiều ngày, mất ăn mất ngủ. Lấy Tảo nàng sẽ không bao giờ còn được gặp lại cha mẹ, điều này quả là sự mất mát to lớn không gì có thể bù đắp được, tình yêu của Tảo có đáng để Ái Tử hy sinh cả tình cha con, nhất là tình mẹ con? Quyết định cả đời này thật khó khăn không thể trong một vài ngày hay vài tuần có thể trả lời. Có lẽ phải tạm xa Tảo ít lâu để thử thách tình yêu.

Một năm học tiếng Nhật qua nhanh, cuối cùng Tảo phải dọn đi tỉnh khác để theo học tiếp chương trình đại học. Hai người quyết định xa nhau vài tháng hay có thể lâu hơn, hoặc có thể sẽ không bao giờ còn được gặp lại nhau. Xa nhau để thử thách tình yêu, để coi có còn thương nhớ nhau, để biết chắc rằng hai người còn cần có nhau. Ngày ra ga từ giữa Tảo hôn Ái Tử lần cuối. Ái Tử nước mắt lưng tròng miệng khẽ hát bài ca “Wakare No Asa, Sáng Ngày Ta Đi” nhìn Tảo bước lên xe điện mà lòng như bị ai xé nát.

“wakare no asa futari wa
sameta koucha nomi hoshi
sayounara no kuchizuke
warainagara kawashita
wakare no asa futari wa
shiroi doa wo hiraite
eki ni tsuzuku komichi wo
nani mo iwazu aruita

.....
Buổi sáng hôm nào ta xa nhau
Uống cạn chung trà lạnh từ lâu
Gượng cười trao nụ hôn lần cuối
Đường ra ga lặng lẽ bên nhau
Đừng đào sâu nữa thêm nỗi đau
Bằng lời an ủi khơi mạch sầu
Đừng nắm tay nhau đừng âu yếm
Cho lòng em sóng gió dâng trào
Anh đã dần xa trên chuyến tàu
Em vẫn nhìn theo trong mắt sầu
Lưu luyến đưa tay chào tiễn biệt
Mình em còn lại thêm ga sầu ”
(Quỳnh Chi phỏng dịch)

Vĩnh biệt anh có lẽ đây là lần cuối chúng ta gặp nhau. Trên con đường nhỏ bóng một cô gái lắm lần bước cô đơn. Cuộc tình vừa chớm nở chẳng lẽ lại

vội vàng tắt trong nỗi nhớ đã rồi. Đầu óc cô gái hầu như tê liệt. Giọt nước mắt vẫn còn đọng lại trên đôi mắt u sầu.

Hết

Lê Nguyễn Hiệp

Viết tại Irvine 25-1-2004

Nguồn: dacrung.com

Người đăng: mickey

Thời gian: 09/04/2004 2:20:07 CH